

***Nemere István:
A ház***

Ketten voltak, a fiatal nő és férfi, erősek, magabiztosak: így hát munkához láttak.. Testük erejét, izzadságát, felsebzett tenyerük vérét, a lábuk fáradt inait mind beleépítették ebbe a házba. Sok éven át tartott, mire kész lett. Olykor hiányzott hozzá a pénz, így visszatértek a benzinszagú utcákhoz, az üvöltő városba. Az asszony haja kifakult, szemei köré ráncok gyűltek. Fáradékony lett, idegessé vált. A férfi már cinikus volt, törtető.

De a házukat soha nem árulták el, a gondolat mindvégig ott élt bennük. Az volt a vasakaratum, a szívbe mardosó, csökönyös álmuk. Tudták, hogy be kell fejezniük. Felhúzzák majd a falakat, be fogják fedni a megálmodott tetővel...

Ismét eltelt pár év. Még nem voltak középkorúak, ámbár már fiatalok sem. A férfi cammogva járt, a nő csontossá vált, a járása megkeményedett, a hangja is keménnyé vált.

Álltak végre a falak, a szobák meztelen váza. Egy este beléptek, megálltak középen, de csak szakszavak jutottak eszükbe. Habarcs, vízcső, fejsze, csempe, fűtőtest. Tehát építették tovább a házat.. Tavasszal zuhogó zápor, a hosszú őszökön kitartó, szürke esők hátráltatták őket. Télen a színtelen beton kinyomakodott a havas terítő alól, nyáron a levegő izzott a forróságtól, ők pedig szomjaztak.

Egy nap kész lett végre a ház. Elkezdték hozzáépíteni a gyönyörű kaput és az oldalsó kerítéseket. Később utat építettek a kaputól a házig, zöld kertet csináltak, virágokat ültettek, a bútorokat bevitték, bent lámpák, függönyök lógtak. A csapokból víz folyt, a fény szétáradt a szobákban.

Végül mindketten beléptek a házba és a legnagyobb szobában ültek le. A csendet csupán csak a lélegzésük törte meg, mindketten a falakat bámulták, pedig jól ismertek minden téglát, ablakkeretet, padlódeszkát, kilincset.

Csak épp túl fáradtak voltak. És a csend sem volt már elviselhető.

És hirtelen mindketten úgy érezték, hogy soha többé nem lesz mit mondaniuk a másiknak.

***Fordította: Mile Tamás 11. B
2015. december***